

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 11 czerwca 2024 r.

DOOŚ-WDŚZOO.420.44.2023.MS.1

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Przedsiębiorstwa Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Radzynie Podlaskim z 20 grudnia 2023 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie z 1 grudnia 2023 r., znak: WOOS.420.108.2018.BT.3, odmawiającej uchylenia decyzji własnej z 25 października 2018 r., znak: WOOS.420.108.2018.BT, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 oraz art. 151 § 1 pkt 1 w związku z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej k.p.a.,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z 25 października 2018 r., wydaną po rozpatrzeniu wniosku Gminy Radzyń Podlaski z 2 lipca 2018 r., RDOŚ w Lublinie, na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, ze zm.), dalej u.o.o.ś., stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego na „Budowie sieci kanalizacji sanitarnej z przyłączami w Białej, gm. Radzyń Podlaski”.

Pismem z 16 czerwca 2021 r. Przedsiębiorstwo Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Radzynie Podlaskim wniosła o wznowienie postępowania zakończonych ww. decyzją. Spółka wskazała, że bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu – art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., jak również, że wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne istniejące w dniu wydania decyzji z 25 października 2018 r., nieznanie RDOŚ w Lublinie – art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a.

Postanowieniem z 30 września 2021 r., znak: WOOS.420.108.2018.BT, RDOŚ w Lublinie odmówił wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją własną z 25 października 2018 r. Na powyższe postanowienie 11 października 2021 r. Spółka złożyła

zażalenie. Po rozpatrzeniu zażalenia, postanowieniem z 11 stycznia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.61.2021.MM.2, GDOŚ uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. RDOŚ w Lublinie, pismem z 7 kwietnia 2022 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT, przekazał do Wójta Gminy Radzyń Podlaski wniosek o wznowienie postępowania. Wójt Gminy Radzyń Podlaski, postanowieniem z 4 maja 2022 r., znak: A-OR.6220.2.4.2018, odmówił wznowienia postępowania. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez Spółkę do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białej Podlaskiej. Organ odwoławczy, postanowieniem z 20 czerwca 2022 r., znak: SKO.4020.OC/634/22, uchylił zaskarżone postanowienie i umorzył w całości postępowanie, na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., jako bezprzedmiotowe, z uwagi na brak właściwości Wójta Gminy Radzyń Podlaski do prowadzenia tego postępowania. Biorąc pod uwagę powyższe, Wójt Gminy Radzyń Podlaski przekazał wniosek, celem rozpatrzenia, do RDOŚ w Lublinie.

Postanowieniem z 27 stycznia 2023 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT, RDOŚ w Lublinie, na podstawie art. 149 § 3 w związku z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a., ponownie odmówił wznowienia postępowania. Na powyższe postanowienie 6 lutego 2023 r. Spółka złożyła zażalenie. Po rozpatrzeniu zażalenia, postanowieniem z 25 lipca 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.6.2023.MS.2, GDOŚ uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia RDOŚ w Lublinie.

Po rozpatrzeniu wniosku o wznowienie postępowania, RDOŚ w Lublinie, postanowieniem z 13 października 2023 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT.1, wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją własną z 25 października 2018 r. Po wznowieniu postępowania RDOŚ w Lublinie, decyzją z 1 grudnia 2023 r., odmówił uchylenia ww. decyzji.

Od powyższej decyzji Spółka wniosła odwołanie, podnosząc zarzuty naruszenia przez RDOŚ w Lublinie:

- 1) art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a., poprzez stwierdzenie, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki w nich wskazane;
- 2) art. 151 § 1 k.p.a., poprzez stwierdzenie, że brak jest podstaw do uchylenia decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r.;
- 3) art. 49 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś., poprzez stwierdzenie, że *w sytuacji, gdy w przepisach szczególnych istnieje podstawa do zastosowania formy zawiadomienia z art. 49 k.p.a. i jednocześnie postępowaniu bierze udział więcej niż 10 stron, organ nie ma obowiązku uprzedzania stron na piśmie o zamiarze skorzystania z publicznego zawiadamiania;*
- 4) art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a., poprzez *niedokonanie przez organ pierwszej instancji wszechstronnej analizy stanu prawnego oraz oceny okoliczności faktycznych istotnych dla prawidłowego załatwienia sprawy, niepodjęcie przez organ pierwszej instancji w toku postępowania wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, stanu prawnego i merytorycznego załatwienia sprawy, mając na uwadze interes społeczny oraz słuszny interes strony;*

5) art. 107 § 3 k.p.a., poprzez nieujawnienie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji przesłanek, jakimi kierował się organ wydając rozstrzygnięcie, a w szczególności wskazania faktów uznanych za udowodnione, przyczyn, dla których innym dowodom i twierdzeniom Spółki odmówił wiarygodności. Zdaniem Spółki uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie zawiera w swojej treści analizy, a następnie oceny występowania wskazanych okoliczności faktycznych, uzasadniających wznowienie postępowania istniejących w chwili wydawania decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r., przemawiających za uchyleniem wskazanej decyzji.

Spółka wniosła o uchylenie decyzji RDOŚ w Lublinie z 1 grudnia 2023 r. w całości i orzeczenie przez organ odwoławczy co do istoty sprawy, tj. wydanie decyzji o odmowie zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

GDOŚ ustalił i zauważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Lublinie.

Spółce przysługuje przymiot strony postępowania, bowiem dysponuje prawem własności do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o którym mowa w art. 74 ust. 3a u.o.o.ś., tj. działek ewidencyjnych o numerach 2673/3 oraz 2674/3 w obrębie 0002 Biała w m. Radzyń Podlaski.

Odwołanie zostało wniesione w terminie przewidzianym w art. 129 § 2 k.p.a., bowiem decyzja RDOŚ w Lublinie z 1 grudnia 2023 r. została doręczona Spółce za pośrednictwem platformy ePUAP 6 grudnia 2023 r., a odwołanie Spółka wniosła 20 grudnia 2023 r.

Na dzień wydania przez RDOŚ w Lublinie decyzji z 25 października 2018 r. właściwość organu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynikała z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 u.o.o.ś. (w brzmieniu obowiązującym w Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, ze zm.). Ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1712) ww. przepis został uchylony. Zgodnie jednak z art. 4 ust. 4 powyższej ustawy do uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji, organem właściwym pozostaje odpowiednio organ, który ją wydał, albo organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu. Biorąc pod uwagę powyższe, RDOŚ w Lublinie był właściwy do wznowienia przedmiotowego postępowania.

GDOŚ zweryfikował przesłanki formalne, które muszą być spełnione, by postępowanie mogło zostać wznowione. Pierwsza z przesłanek to posiadanie przez decyzję objętą wnioskiem

o wznowienie postępowania przynajmniej ostateczności w rozumieniu art. 16 § 1 k.p.a. Z przedłożonej dokumentacji wynika, że decyzja RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r. stała się ostateczna z upływem terminu do wniesienia odwołania, tj. 23 listopada 2018 r., tak więc przesłanka ta została spełniona. Drugą przesłanką jest wskazanie we wniosku o wznowienie postępowania podstawy wznowienia spośród wymienionych w art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa i art. 145b k.p.a. Spółka jako podstawę złożenia wniosku o wznowienie postępowania wskazała art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., tj. strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu, a także art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., tj. wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję. Biorąc pod uwagę, że Spółka jednoznacznie wskazała we wniosku podstawy do wznowienia, które jej zdaniem wystąpiły, należy uznać, że druga spośród przesłanek do wznowienia postępowania została spełniona. Z kolei odnosząc się do trzeciej przesłanki warunkującej wznowienie postępowania, tj. nieprzekroczenia terminu jednego miesiąca od dnia, w którym strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania (art. 148 § 1 k.p.a.), a z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji. GDOŚ przyjął za wiarygodne wskazanie Spółki, iż o okolicznościach stanowiących podstawę do wznowienia postępowania oraz o decyzji RDOŚ z 25 października 2018 r. dowiedziała się 1 czerwca 2021 r., kiedy to została jej udostępniona dokumentacja znajdująca się w Starostwie Powiatowym w Radzynie Podlaskim dotycząca zgłoszenia przez Gminę Radzyń Podlaski zamiaru budowy kanalizacji sanitarnej w miejscowości Biała. Wniosek o wznowienie postępowania Spółka wniosła 16 czerwca 2021 r., tym samym termin jednego miesiąca na złożenie tego wniosku nie został przekroczony. Spełniona zatem została trzecia z przesłanek do wznowienia postępowania.

Odnosząc się do podstawy wznowienia postępowania, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., tj. strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu, stwierdzić należy, że podstawa ta w analizowanej sprawie nie wystąpiła.

Z przepisu art. 49 k.p.a. wynika, że zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Według stanu prawnego obowiązującego w okresie prowadzenia postępowania zakończonego wydaniem decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r. możliwość zastosowania art. 49 k.p.a. wynikała z art. 74 ust. 3 pkt 1 u.o.o.ś., który stanowił, że jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 k.p.a. Jak wynika z akt sprawy, w postępowaniu w sprawie wydania decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r. brało udział 114 stron postępowania.

RDOŚ w Lublinie powiadomił strony postępowania zawiadomieniami z:

- 4 października 2018 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT, o wydaniu postanowienia stwierdzającego brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 4 września 2018 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT, o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów (art. 10 k.p.a.);
- 25 października 2018 r., znak: WOOŚ.420.108.2018.BT, o wydaniu decyzji z 25 października 2018 r.

w formie publicznych obwieszczeń umieszczonych na tablicach ogłoszeń Urzędu Gminy Radzyń Podlaski i Urzędu Miasta Radzyń Podlaski oraz na tablicy ogłoszeń i na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Lublinie. GDOŚ nie stwierdził, aby zawiadomienia powyższe zostały upublicznione w sposób nieprawidłowy. Natomiast na ocenę skuteczności ww. obwieszczeń nie ma wpływu okoliczność, że Spółka, jako strona postępowania, nie zapoznała się faktycznie z ich treścią i nie skorzystała z przysługujących uprawnień procesowych, w tym m.in. do zapoznania się z materiałem dowodowym czy wniesienia uwag i wniosków.

Podnoszony przez Spółkę zarzut, iż RDOŚ w Lublinie nie uprzedził stron na piśmie o zamiarze skorzystania z możliwości zawiadamiania o podjętych w sprawie czynnościach w formie publicznych obwieszczeń, nie zasługuje na uwzględnienie. Przywołany przez Spółkę przepis art. 49a k.p.a. nie miał zastosowania w postępowaniu zakończonym decyzją RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r., bowiem uprawnienie do zawiadamiania stron przez publiczne obwieszczenie w postępowaniu wynikało z art. 49 k.p.a. oraz art. 74 ust. 3 pkt 1 u.o.o.ś. Artykuł 49a k.p.a., co wprost wynika z jego treści, ma zastosowanie wyłącznie poza przypadkami, o których mowa w art. 49 k.p.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II SA/Gd 43/22, wskazał: *Celem regulacji zawartej w art. 74 ust. 3 u.o.o.ś. jest uproszczenie procedury dotyczącej doręczenia decyzji środowiskowej, obniżenie kosztów administrowania oraz ujednoczenie terminu skutecznego doręczenia decyzji w drodze obwieszczenia. W sytuacji skorzystania przez organ ze wskazanego sposobu zawiadamiania stron o czynnościach postępowania nie ma on obowiązku informowania stron o podejmowanych czynnościach w inny sposób niż wynikający z art. 49 k.p.a. Na ocenę skuteczności zawiadomień we wskazany sposób nie ma zaś wpływu fakt, że osoba wskazana jako strona postępowania nie zapoznała się faktycznie z treścią obwieszczeń i nie skorzystała z przysługujących uprawnień procesowych, w tym m.in. do zapoznania się z materiałem dowodowym i wypowiedzenia się w tym przedmiocie.*

Postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ze względu na swój potencjalnie szeroki krąg stron postępowania, jest postępowaniem szczególnym, w którym ustawodawca przewidział możliwość skorzystania z instytucji uregulowanej w art. 49 k.p.a. Forma doręczenia poprzez publiczne obwieszczenie służy zapewnieniu szybkiego skutku doręczenia wobec wszystkich podmiotów, które są adresatami aktu administracyjnego, jeżeli

przepisy szczególne przewidują możliwość posłużenia się nią, z czym mamy do czynienia w sprawie zakończonej decyzją RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r.

Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym: *Niedopuszczalne jest powoływanie się przez stronę postępowania na taką okoliczność, że pomimo publicznego ogłoszenia o wydaniu decyzji, o tej decyzji nie wiedziała. Prowadziłoby to bowiem do podważenia sensu regulacji zawartej w art. 49 k.p.a. Z jednej strony, po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia decyzje uznawane byłyby za ostateczne. Z drugiej strony każda ze stron postępowania mogłaby domagać się wznowienia postępowania twierdząc, że skoro faktycznie decyzji jej nie doręczono, to nie brała udziału w postępowaniu. Brak bezpośredniego (tj. za pośrednictwem poczty na adres domowy) doręczenia stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania, o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym czy doręczenia decyzji o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań dla inwestycji, wobec prawnie dopuszczonej możliwości zastosowania zawiadomienia w trybie obwieszczenia nie może świadczyć o pozbawieniu strony możliwości udziału w postępowaniu i ziszczeniu się przesłanki, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 marca 2018 r., sygn. akt II OSK 1086/17).

Biorąc pod uwagę powyższe, brak bezpośredniego doręczenia Spółce zawiadomień wydawanych w toku postępowania przez RDOŚ w Lublinie, wobec prawnie dopuszczonej możliwości zastosowania zawiadomienia w trybie obwieszczenia, nie może świadczyć o pozbawieniu strony możliwości udziału w postępowaniu i ziszczeniu się przesłanki, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

Odnosząc się z kolei do przesłanki wynikającej z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., tj. sytuacji, gdy wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję, GDOŚ wskazuje, że przesłanka ta jest spełniona wtedy, gdy łącznie wystąpią następujące elementy:

- 1) ujawnią się w sprawie nowe okoliczności lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji;
- 2) okoliczności te lub dowody będą miały charakter nowych w stosunku do przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego;
- 3) okoliczności lub dowody muszą być istotne dla sprawy, czyli takie, które mogą mieć wpływ na odmienne rozstrzygnięcie, więc wywołują konieczność uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej w całości lub w części.

Spółka, jako przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym zaopatrzeniu ścieków (Dz. U. z 2023 poz.537), na podstawie umowy z Gminą Miejską Radzyń Podlaski, przejęła do użytkowania i eksploatacji urządzenia kanalizacyjne oraz miejską oczyszczalnię ścieków w Radzynie Podlaskim.

Jako nowe okoliczności we wniosku o wznowienie postępowania Spółka wskazała brak zgody Spółki na odprowadzanie ścieków z miejscowości Biała do miejskiej oczyszczalni

ścieków w Radzynie Podlaskim w zakresie wynikającym z wniosku Gminy Radzyń Podlaski z 7 grudnia 2016 r. o wydanie warunków na odprowadzanie ścieków. Ponadto Spółka wskazała, że inwestor zataił przed RDOŚ w Lublinie okoliczność braku uzgodnień pomiędzy Gminą Radzyń Podlaski a Spółką dotyczących możliwości odbioru dodatkowej ilości ścieków. Z uwagi na powyższe, zdaniem Spółki, oświadczenia inwestora zawarte w przedłożonej dokumentacji w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach były nieprawdziwe. Dodatkowo Spółka powołała się na okoliczność, że inwestor nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na wyrażenie zgody przez właściciela oczyszczalni na korzystanie z obiektu przez podmiot trzeci (Gminę Radzyń Podlaski). Zdaniem Spółki, inwestor, uzupełniając dokumentację w postępowaniu prowadzonym przez RDOŚ w Lublinie, posługiwał się danymi, do których nie powinien mieć uprawnień, bowiem dotyczyły one podmiotu trzeciego, tj. zarządcy oczyszczalni. Dodatkowo, zdaniem Spółki, RDOŚ w Lublinie nie zweryfikował uzyskanych od inwestora informacji, co mogło mieć wpływ na przyjęcie przez organ odmiennych ilości ścieków doprowadzanych do miejskiej oczyszczalni.

Rodzaje załączników, jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, reguluje art. 74 u.o.o.ś. Z przepisu tego nie wynika, aby podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia obowiązany był do przedłożenia dokumentów potwierdzających dysponowanie prawem własności lub innym do nieruchomości, na których planowana jest realizacja przedsięwzięcia, bądź potwierdzających prawo do użytkowania znajdujących się na nich urządzeń i instalacji ani umów cywilnoprawnych, które potwierdzałyby lub zapewniały możliwość i dopuszczalność realizacji przedsięwzięcia, w tym – w analizowanej sprawie – dokumentów określających warunki techniczne w zakresie przyłączenia do sieci kanalizacyjnej lub zgód czy innych ustaleń w tym zakresie z właścicielem sieci i oczyszczalni ścieków. Dysponowanie prawem własności lub innym prawem rzeczowym do tych nieruchomości oraz zlokalizowanych na nich urządzeń i instalacji jest prawnie obojętne z punktu widzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. To, czy zakres lub cel przedsięwzięcia, objęty koniecznością zawarcia umów cywilnoprawnych lub innych, zostanie przez inwestora zrealizowany, pozostaje poza oceną organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Z tego względu możliwość podłączenia planowanej w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia kanalizacji do sieci kanalizacyjnej Miasta Radzyń Podlaski oraz miejskiej oczyszczalni ścieków nie może podlegać weryfikacji w toku niniejszego postępowania, a w konsekwencji pozostaje bez wpływu na wydane w sprawie rozstrzygnięcie.

Istotne w sprawie jest również to, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie rodzi praw do terenu inwestycji oraz nie narusza praw własności i uprawnień osób trzecich przysługujących względem nieruchomości, na których planowana jest realizacja przedsięwzięcia oraz znajdujących się w zasięgu jego oddziaływania. W konsekwencji Gmina Radzyń Podlaski na mocy decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r. nie nabyła prawa do dysponowania nieruchomością, na której położona jest oczyszczalnia ścieków, ani

uprawnienia do korzystania z urządzeń i instalacji oczyszczalni oraz sieci wodociągowo-kanalizacyjnej znajdujących się w posiadaniu Spółki. U.o.o.ś. nie reguluje zasad i warunków uzyskania przez zainteresowanego prawa do użytkowania konkretnych obiektów. Ustalenia pomiędzy podmiotami, dotyczące ewentualnej możliwości odbioru ścieków, wymagają odrębnych umów na gruncie prawa cywilnego pomiędzy zainteresowanymi stronami, co wykracza poza przedmiot postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Powyższe podkreśliła także sama Spółka, wskazując w piśmie z 2 sierpnia 2021 r. skierowanym do RDOŚ w Lublinie, iż jedynym dysponentem mocy przerobowych w oczyszczalni ścieków, zgodnie z kodeksem cywilnym, jest wyłącznie właściciel obiektu lub podmiot, któremu właściciel udzielił takich upoważnień. Zatem z uwagi na okoliczność, że ustalenia dotyczące dysponowania przepustowością oczyszczalni wykraczają poza zakres postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, rozstrzygnięcie tej kwestii nie leży w kompetencji ani RDOŚ w Lublinie, ani GDOŚ.

Ponadto GDOŚ wskazuje, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stanowi wstępny etap realizacji inwestycji i nie zwalnia inwestora z obowiązku uzyskania decyzji następczych, wymaganych na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego. Podobnie uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zwalnia inwestora z obowiązku zawarcia umowy cywilnoprawnej pomiędzy zainteresowanymi stronami, jeśli byłaby ona konieczna do realizacji przedsięwzięcia. Powyższe stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie sądów administracyjnych – por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 13 grudnia 2011 r., sygn. akt II SA/Ol 878/11, w którym Sąd wskazał, że *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia stanowi jedynie etap wstępny realizacji inwestycji. Jej wydanie nie gwarantuje inwestorowi, iż zrealizuje inwestycję, gdyż nie zwalnia go np. z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę.*

Mając powyższe na uwadze, przywołane przez Spółkę okoliczności i dowody nie stanowią istotnych dla sprawy nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów, nieznanymi RDOŚ w Lublinie w dniu wydawania decyzji z 2 lipca 2018 r., nie jest więc wypełniona przesłanka wynikająca z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a.

Zgodnie z art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. organ administracji publicznej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 k.p.a., wydaje decyzję, w której odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa lub art. 145b Kodeksu. Z powyższą sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, bowiem GDOŚ po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym okoliczności wskazanych przez Spółkę, nie stwierdził, aby wystąpiły przesłanki wynikające z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a., a w konsekwencji, aby istniały podstawy do uchylecia decyzji RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. przez RDOŚ w Lublinie, GDOŚ wskazuje, że w toku postępowania wznowieniowego RDOŚ w Lublinie przeanalizował wskazane przez Spółkę okoliczności w kontekście wystąpienia przesłanek

wznowieniowych, o których mowa w art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. W związku z powyższym GDOŚ nie może zgodzić się ze stwierdzeniem Spółki, jakoby organ nie podejmował działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego. Odmierna ocena przez RDOŚ w Lublinie podniesionych przez Spółkę okoliczności nie oznacza, że organ ten dopuścił się naruszenia przywołanych przepisów. Zebrany w trakcie postępowania materiał dowodowy został rozpatrzony i zweryfikowany przez organ pierwszej instancji w całości. Wbrew twierdzeniu Spółki, nie miała dla sprawy znaczenia okoliczność braku ustaleń dotyczących możliwości podłączenia planowanej w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia kanalizacji do sieci kanalizacyjnej Miasta Radzyń Podlaski oraz miejskiej oczyszczalni ścieków czy umieszczenie w karcie informacyjnej przedsięwzięcia danych, którymi – w opinii Spółki – nie mógł się posługiwać Wójt Gminy Radzyń Podlaski. Nie stanowi naruszenia art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. powoływanie się przez RDOŚ w Lublinie na te dane oraz na uchwałę Nr XXII/136/2020 Rady Miasta Radzyń Podlaski z dnia 27 listopada 2020 r. w sprawie wyznaczenia aglomeracji Radzyń Podlaski (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego poz. 6724). Zauważyć bowiem należy, że – co wynika z art. 75 § 1 k.p.a. – jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. W postępowaniu w sprawie wznowienia postępowania zakończonego decyzją RDOŚ w Lublinie z 25 października 2018 r. organ ten nie miał podstaw do analizowania, czy w postępowaniu prowadzonym w trybie zwykłym przeanalizowane zostały kryteria, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.o.o.ś. Analizując wystąpienie podstaw wznowienia postępowania, o których mowa w art. 145, art. 145a, art. 145aa i art. 145b k.p.a., nie dokonuje się bowiem merytorycznej oceny materiału dowodowego, tak jak to ma miejsce w postępowaniu prowadzonym w trybie zwykłym, w analizowanej sprawie w celu oceny, czy zasadne było stwierdzenie braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. GDOŚ stoi na stanowisku, że RDOŚ w Lublinie przeanalizował zgromadzony w trakcie postępowania materiał dowodowy, jak również przeanalizował okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tego względu GDOŚ nie może się zgodzić ze stwierdzeniem Spółki, jakoby organ pierwszej instancji naruszył art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a.

GDOŚ nie podziela również zarzutu naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. oraz twierdzenia Spółki, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie zawiera w swojej treści analizy, a następnie oceny występowania okoliczności faktycznych, przemawiających – zdaniem Spółki – za uchyleniem decyzji z 2018 r. RDOŚ w Lublinie w wystarczającym stopniu odniósł się w uzasadnieniu decyzji do okoliczności przywołanych przez Spółkę oraz wyjaśnił, czym kierował rozstrzygając przedmiotową sprawę. Ewentualne braki w uzasadnieniu decyzji RDOŚ w Lublinie z 1 grudnia 2023 r. nie uzasadniają uchylenia tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej

instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. Decyzja RDOŚ w Lublinie z 1 grudnia 2023 r. jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

W związku z powyższym GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 54 § 1 oraz art. 53 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się za pośrednictwem GDOŚ w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

PIOTR OTAWSKI
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. Przedsiębiorstwo Usług Komunalnych sp. z o.o. w Radzynie Podlaskim, e-PUAP: PUKRadzyn
2. Gmina Radzyń Podlaski, Urząd Gminy Radzyń Podlaski, e-PUAP: /ugradzynpodlaski/skrytka
3. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś. i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1890)

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie